

máhány budou cestou správní. Zák. č. 33/1888 ř. z. byl sice doplněn zák. č. 29/1909 ř. z., mezi jiným i ustanovením o úrocích z prodlení, tato doplňující ustanovení však nebyla zachována v platnosti, a musí se tudíž ohledně výše úroků z prodlení užítí zák. č. 221/1924 Sb., jenž stanoví v § 174, že dlužné pojistné třeba zúročiti 5% za rok.»

Na toto rozhodnutí podává stížnost Josef Š. a navrhuje jeho zrušení pro nezákonnost. O stížnosti uvážil nss toto:

Jest mimo spor, že jde o zaměstnance, na něž se vztahuje § 1 zák. z 1. července 1926 č. 117 Sb. Stížností vznesena na spor jediné otázka právní, zdali šem 1 cit. zák. č. 117/1926 Sb. byl pro pojištěnce zde uvedené zachován v platnosti § 4 zák. z 8. února 1909 č. 29 ř. z., stanovící závazek platiti z dlužných pojistných příspěvků 4% úrok z prodlení — jak míní stížnost — či zda na pojištěnce ty platí § 174 odst. 1 zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb., stanovící 5% úrok z prodlení, jak vyslovil žal. úřad.

Nss sdílí názor žal. úřadu.

Cit. § 1 zák. č. 117/26 Sb. stanoví, že pro zaměstnance, podrobené pensijnímu pojištění soukromých zaměstnanců, čítajíc v to i osoby u pensijních ústavů skutečně pojištěné, . . . zůstávají v platnosti ustanovení §§ 1 až 10, 13, 19 až 38 a 41 odst. 1 zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z., jakož i obdobná ustanovení zák. čl. XIX:1907 a zákonů je pozměňujících a doplňujících i přes 30. červen 1926. Jinak se vztahují i na tyto osoby ustanovení zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb.

Nezůstala tedy tímto předpisem zachována všechna ustanovení zák. č. 33/1888 ř. z. a norem jej pozměňujících a doplňujících, nýbrž jen ustanovení určitých paragrafů, zde uvedených, a norem tyto paragrafy pozměňujících a doplňujících. Toto stanovisko uznává i stížnost, míní však, že cit. § 4 zák. č. 29/1909 ř. z. jest takovou normou doplňující § 38 zák. č. 33/1888 ř. z., jenž byl zachován v platnosti cit. zák. č. 117/1926 Sb. Stížnosti nelze přisvědčiti.

Předpis § 4 zák. č. 29/1909 ř. z. nemění a nedoplňuje ani podle svého znění ani podle svého obsahu určitý paragraf nemoc. zák., nýbrž uvádí do tohoto zák. úplně novou materii právní, institut úroků z prodlení, jež v zákon ten dosud nebyla vůbec pojata. Poukaz na § 38 nemoc. zák. je nevhodný. Tento paragraf stanoví jediné, že dlužné pojistné příspěvky se vymáhají cestou správní. Je tedy předpisem upravujícím vymáhání dlužných příspěvků, předpisem procesním, kompetenčním a nemá s materiálně-právní stránkou platební povinnosti ničeho společného. Právem tedy žal. úřad uznal, že předpisy zachované v platnosti zák. č. 117/1926 Sb. neobsahují normy o úrocích z prodlení a že proto vzhledem k poslední větě shora cit. § 1 tohoto zák. bylo použití § 174 zák. č. 221/1924 Sb. stanovícího 5% úrok z prodlení.

Č. 11.839.

Pojištění úrazové: O zařazení podniku do nebezpečenské třídy.

(Nález ze dne 9. dubna 1935 č. 14.403/35.)

Prejudikatura: Boh. A 5904/26.

Věc: Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy proti zemskému úřadu v Praze o úrazové pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Zařadovacím výměrem ze dne 3. října 1930 č. k. 9561/95, uznala úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy podnik firmy Hynek V. v Praze II., obchod papírem a školními sešity, od 1. dubna 1929 včetně nákladního automobilu za pojištěním povinný podle zákonů o úrazovém pojištění, protože jde o živn. podnik s motory, a zařadila jej od 1. července 1926 podle titulu 36 »Podniky skladištní a skladní« do nebezpečenské třídy VI. a nebezpečenského procenta 25.

Zem. úřad v Praze nař. výměrem vyhověl odvolání podnikatelky a změnil nař. výměr, zařadil podnik, o nějž jde, podle titulu 368 a) »Konfekce papíru: podniky užívající motorů« na dobu od 1. července 1926 do nebezpečenského procenta 16 nebezpečenské třídy IV., poněvadž v konkrétním případě nejedná se o živn. podnik skladištní, nýbrž předmětem živnosti jest obchod papírem a školními sešity ve velkém. V důsledku toho, že se v podniku neuskładňuje zboží po živnostensku, nýbrž sklad tvoří nesamostatný pomocný oddíl jiné živnosti (obchodní), pojistná povinnost plyne toliko z používání motorické síly, totiž nákladního automobilu, linkovacího a řezacího stroje a výtahu. Proto je při zařazení použití § 5 nař. min. vnitř. č. 143/1914. Střední nebezpečenské procento bylo voleno se zřetelem na normální bezpečnostní poměry.

Stížnost vidí především nezákonnost v tom, že žal. úřad zařadil podnik podle titulu 368 a), zároveň však vyslovil, že nutno použití ustanovení § 5 nař. min. vnitř. č. 143/1914 ř. z., a tvrdí, že první způsob zařazení vylučuje druhý. Námitku tuto nemohl nss uznati důvodnou. V nář. Boh. A 5904/26 vyložil již nss, že ze znění § 5 min. nař. č. 143/1914 ř. z. se podává, že nelze-li třídu nebezpečenskou určit podle §§ 1 až 4 cit. nař., a není-li ten který podnik pod určitým titulem zařadovacího schematu výslovně uveden, jest v první řadě použití analogie, t. j. zařaditi jej přece pod určitý titul v roztržení nebezpečenských tříd uvedený, při čemž ovšem nesmí se zařaditi pod titul, mající na mysli podnik zcela různého způsobu a podstatně rozdílného nebezpečení úrazového, a že teprve, kdyby i tato analogie selhala, tedy, kdyby v roztržení onom nebylo podniků podstatně stejného způsobu a nebezpečení úrazového, nemá býti zařazen pod určitý titul zařadovacího schematu, nýbrž úřad má určit třídu, která podniku podle jeho způsobu a úrazového nebezpečení náleží.

Ze znění nař. rozhodnutí pak nutno usuzovati, že žal. úřad neurčil nebezpečenskou třídu sám přímo, nýbrž analogicky zařadil podnik do titulu 368 a). To byl ve smyslu svrchu uvedených vývodů oprávněn učiniti a § 5 cit. nař. uvedl proto, aby označil, že nebylo lze třídu nebezpečenskou určit podle §§ 1—4 cit. nař.

Stížnost namítá dále, že skutečnost, že nejde o živn. podnik skladištní, nevylučuje jeho zařazení podle titulu 36 a neodůvodňuje klasifikaci podle titulu 368 a). Podnikový titul 36 není prý určen jen pro závody uskladňující zboží za úplaty pro třetí osoby, nýbrž pro všechna skladiště bez ohledu na to, z jakého důvodu podléhají pojistné povinnosti.

nosti, pokud pro ně není ve skupině II d) speciálního titulu. V cit. nál. Boh. A 5904/26 vyslovil již nss, že vzhledem k ustanovení § 1 cit. nař. přímo pod titul 36 lze zařadit jen takové podniky skladištní a skladní, které jako takové úrazovému pojištění podléhají, že však zák. č. 168/1894 ř. z. pod č. 5 podrobuje povinnosti pojistné jen podniky skladišť zboží po živnostensku provozované, včetně skladnic a skladišť dříví a uhlí ve velkém. V témž nálezu odpověděl nss též na námitku, že podniků spadajících přímo pod titul 36 je jen nepatrné množství, a dovodil, že ze srovnání dřívějšího znění titulu 36 a 37 nař. min. vnitra č. 117/1909 ř. z. s titulem 36 nového nař. nelze pro názor stížností hájený ničeho dovodovati. Setrívá se na těchto názorech, odkazuje nss podle § 44 j. ř. na bližší odůvodnění cit. nálezu.

Zbývá tudíž ještě námitka stížnosti, že podnikový titul 368 a), do něhož žal. úřad per analogiam zařadil podnik firmy Hynek V., má na mysli podniky určené ke zpracování papíru, tedy zabývající se činností výrobní, kdežto závod firmy není podnikem výrobním, nýbrž velkoobchodem papírem a školními sešity, spojeným s rozsáhlými sklady papíru, v němž přiřezávání a linkování papíru jest významu podřadného. Stížnost přehlíží tu, že podle výkladu, jehož se dostalo zmíněným nál. § 5 min. nař. č. 143/1914 ř. z., není úvaha úřadu, vřaďujícího analogicky nějaký podnik pod určitý titul, omezena ničím než tím, že podnik nesmí býti postaven do jedné řady s podniky zcela různého způsobu a podstatně rozdílného nebezpečnosti. Jestliže tudíž stížnost pouze dovozuje, že povaha podniku, o němž jde, jest táž jako u závodů spadajících přímo pod titul 36, a tvrdí, že zařazení stanovené zem. úřadem jest v rozporu se základním charakterem podniku, aniž blíže konkretisuje námitky v tom směru, že podniky spadající pod titul 368 a), jehož žal. úřad použil, jsou podniky zcela různého způsobu nebo podstatně rozdílného nebezpečnosti úrazového, jest stížnost i v tomto směru bezdůvodná.

Č. 11.840.

Živnostenské právo (Slovensko): Není přípustno, aby majitel hostinské koncese živnost dílem vykonával sám, dílem ji propachtoval.

(Nález ze dne 9. dubna 1935 č. 14.569/35.)

Věc: Adolf L. v Ž. proti zemskému úřadu v Bratislavě o schválení pachtýře živnosti.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 9. září 1931 schválil okr. úřad v Žilině Rudolfa K. nájemcem živnosti hostinské a výčepnické, udělené Adolfu L. podle dekretu zem. úřadu v Bratislavě z 30. října 1929 v Ž., s tím, že Adolfu L. zůstává vyhrazeno, aby osobně provozoval oprávnění k přechovávání cizinců.